

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. – K. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 czerwca 2018r., 14 sierpnia 2018 r., 20 września 2018r., 28 listopada 2018r.

sprawy o wydanie wyroku łącznego

wobec **skazanego D. W. (D. W.)**, syna T. i I. z domu L., urodzonego w dniu (...) w O.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 27 października 2011 roku w sprawie o **sygn. akt II K 505/11** za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 18 czerwca 2011 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 16 listopada 2012 roku sygn. akt II Ko 1643/12 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, następnie postanowieniem z dnia 20 lutego 2013 roku sygn. akt V Kow 783/13/el Sąd Okręgowy w Poznaniu udzielił skazanemu zezwolenia na odbywanie poza zakładem karnym kary 8 miesięcy pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego i w dniu 22 października 2013 roku wykonano w całości karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego;

II. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 4 października 2012 roku w sprawie o **sygn. akt II K 480/12** (prawomocny od dnia 12.10.2012r.) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 30 czerwca 2012 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; przy czym nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności;

III. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie o **sygn. akt II K 69/15** za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w dniu 13.05.2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych jedna stawka, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; w dniu 8 października 2015 roku wykonano w całości karę grzywny; a prawomocnym od dnia 20.11.2018r. postanowieniem z dnia 14.06.2018 r. o sygn. II Ko 249/18 Sądu Rejonowego w Obornikach zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara ta nie została wykonana;

IV. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 29 czerwca 2017 roku w sprawie o **sygn. III K 72/17**, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2017r. w sprawie o sygn. II AKa 204/17 za:

a) przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2016 roku do dnia 19 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 40 złotych każda stawka;

b) przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19.04.2016r. do dnia 22.04.2016r.; kara łączna pozbawienia wolności nie została wykonana i kara grzywny nie została wykonana w całości (skazany wykonał karę grzywny w zakresie 58 stawek dziennych);

V. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 28 lipca 2017 roku (prawomocny od 07.02.2018r.) w sprawie o **sygn. akt II K 482/15** za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od połowy września 2014 roku do dnia 25.10.2014r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; przy czym kara pozbawienia wolności nie została wykonana w całości – skazany odbywał w/ w karę od dnia 07.05.2018r.;

VI. **Sądu Rejonowego w Szamotułach** z dnia 12 stycznia 2018 roku w sprawie o **sygn. akt II K 850/17** za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 maja 2017 roku na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; przy czym orzeczona kara grzywny nie została wykonana nawet w części;

1. na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k. łączy: karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego Obornikach w sprawie o sygn. akt II K 69/15 (opisanym wyżej w pkt III), karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 72/17 (opisanym wyżej w pkt IV) oraz karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie o sygn. akt II K 482/15 (opisanym wyżej w pkt V) i wymierza w ich miejsce skazanemu D. W. **karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 72/17, tj. od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, a także okres odbytej dotąd kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 482/15 tj. od dnia 07 maja 2018 roku do dnia 16 października 2018r.;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k. łączy: karę grzywny orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 72/17 (opisanym wyżej w pkt IV) oraz karę grzywny orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie o sygn. akt II K 850/17 (opisanym wyżej w pkt VI) i wymierza w ich miejsce skazanemu D. W. **karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;**

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej grzywny zalicza skazanemu wykonaną w części karę grzywny w sprawie o sygn. akt III K 72/17, tj. w zakresie uiszczonych 58 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda stawka, uznając tym samym za wykonaną karę łączną grzywny orzeczoną w pkt 4 w zakresie 116 (stu szesnastu) stawek dziennych;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 - w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 a contrario k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego D. W. w pozostałym zakresie - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

8. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego D. W. wnioskiem z dnia 7 maja 2018 roku, wniósł o wydanie wyroku łącznego, którym objęte zostaną orzeczenia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2017 roku, sygn. akt III K 72/17, zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt II AKa 204/17, którym D. W. wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 28 lipca 2017 roku, sygn. akt II K 482/15, którym D. W. wymierzono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Obrońca skazanego wniósł o zastosowanie systemu pełnej absorpcji oraz zaliczenie okresów zatrzymania na poczet orzeczonego wyroku łącznego.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że D. W. skazany został następującymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 27 października 2011 roku w sprawie o **sygn. akt II K 505/11**, za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 18 czerwca 2011 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 16 listopada 2012 roku sygn. akt II Ko 1643/12 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności, następnie postanowieniem z dnia 20 lutego 2013 roku sygn. akt V Kow 783/13/el Sąd Okręgowy w Poznaniu udzielił skazanemu zezwolenia na odbywanie poza zakładem karnym kary 8 miesięcy pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego i w dniu 22 października 2013 roku wykonano w całości karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego;

II. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 4 października 2012 roku w sprawie o **sygn. akt II K 480/12** (prawomocny od dnia 12.10.2012r.) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 30 czerwca 2012 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; przy czym nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności;

III. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie o **sygn.akt II K 69/15** za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w dniu 13 maja 2014 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych jedna stawka, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; w dniu 8 października

2015 roku wykonano w całości karę grzywny; a prawomocnym (od dnia 20 listopada 2018 roku) postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018 roku o sygn. II Ko 249/18 Sądu Rejonowego w Obornikach zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszanej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara ta nie została wykonana;

IV. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 29 czerwca 2017 roku w sprawie o **sygn. III K 72/17**, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2017r. w sprawie o sygn. II AKa 204/17 za:

a) przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2016 roku do dnia 19 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 40 złotych każda stawka;

b) przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku; karą łączną pozbawienia wolności nie została wykonana i kara grzywny nie została wykonana w całości (skazany wykonał karę grzywny w zakresie 58 stawek dziennych);

V. **Sądu Rejonowego w Obornikach** z dnia 28 lipca 2017 roku (prawomocny od 7 lutego 2018 roku) w sprawie o **sygn. akt II K 482/15** za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od połowy września 2014 roku do dnia 25 października 2014 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; przy czym kara pozbawienia wolności nie została wykonana w całości – skazany odbywał w/w karę od dnia 7 maja 2018 roku;

VI. **Sądu Rejonowego w Szamotułach** z dnia 12 stycznia 2018 roku w sprawie o **sygn. akt II K 850/17** za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 maja 2017 roku na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; przy czym orzeczona kara grzywny nie została wykonana nawet w części.

Skazany D. W., syn T. i I. z domu L., urodził się (...) w O.. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka, żyje w nieformalnym związku. Ma wykształcenie średnie, bez zawodu. Skazany pracował przed rozpoczęciem odbywania kary pozbawienia wolności w firmie (...) SA od dnia 1 lutego 2018r. jako monter elementów budowlanych z wynagrodzeniem 12 zł brutto za godzinę. Na wolności rozpoczął dobrowolnie długoterminową psychoterapię ze względu na uzależnienie od narkotyków. W zakładzie karnym nie jest zatrudniony. Natomiast obecnie w czasie przerwy w odbywaniu kary jest zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) z wynagrodzeniem 2.300 złotych netto. Toczy się przeciwko skazanemu kolejne postępowanie przed Sądem Rejonowym Poznań Grunwald i J. w P. dotyczące przestępstw narkotykowych, które miały zostać popełnione zgodnie z wyjaśnieniami skazanego w styczniu 2018r.

Z opinii o skazanym z dnia 21 maja 2018 r., sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., wynika, że skazany przed pozbawieniem wolności kontynuował naukę na studiach licencjackich na kierunku zarządzanie zasobami ludzkimi. Karę pozbawienia wolności odbywał w systemie programowego oddziaływania. Z opinii o skazanym z dnia 8 sierpnia 2018 r., sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego w G., wynika, że zachowanie skazanego w trakcie odbywania kar określono jako poprawne. Odnosząc się do popełnionych czynów skazany nie przyznawał się do czynu osądzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II K 482/15, zaś w odniesieniu do czynów objętych postępowaniem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 72/17 przyznał się, choć znajdował mnóstwo okoliczności tłumaczących. Nie był karany dyscyplinarnie, jednokrotnie został nagrodzony regulaminowo. Nie odnotowano ze strony skazanego zachowań agresywnych, nie stosowano również środków przymusu bezpośredniego, nie brał on także udziału w sytuacjach konfliktowych z pozostałymi współwięźniami. W grupie współosadzonych – do

chwili udzielenia przerwy w wykonywaniu kary – funkcjonował prawidłowo. W stosunku do przełożonych przyjmował postawy regulaminowe. Dbał o porządek w celi oraz o higienę osobistą. Z uwagi na krótki pobyt w izolacji więziennej nie był zatrudniony, choć wyrażał zainteresowanie podjęciem zatrudnienia. Celem podwyższenia kwalifikacji odbył kurs zawodowy ogrodnika terenów zielonych. Skazany nie deklarował przynależności do podkultury przestępczej (k. 48 i 115).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 października 2018 roku sygn. akt V Kow 2726/18 skazanemu D. W. udzielono przerwy w odbywaniu kary 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 28 lipca 2017 roku w sprawie II K 482/15 oraz kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2017 roku w sprawie III K 72/17 na okres 6 miesięcy. Podstawą udzielenia przerwy w odbywaniu kary jest konieczność leczenia skazanego i kontynuacji terapii przeciwnarkotykowej, którą skazany rozpoczął przed osadzeniem w zakładzie karnym. W toku postępowania o udzielenie przerwy w karze Sąd Penitencjarny dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w opinii z dnia 4 sierpnia 2018r. stwierdzili, że w związku ze stwierdzoną osobowością typu borderline oraz uzależnieniem od środków psychoaktywnych konieczne jest kontynuowanie przez skazanego profesjonalnej terapii w warunkach wolnościowych celem ustabilizowania stanu psychicznego na tyle, aby mógł odbyć kare w terminie późniejszym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyroków wydanych w sprawach o sygnaturach: II K 505/11 Sądu Rejonowego w Obornikach, II K 480/12 Sądu Rejonowego w Obornikach, II K 69/15 Sądu Rejonowego w Obornikach, III K 72/17 Sądu Okręgowego w Poznaniu, II K 482/15 Sądu Rejonowego w Obornikach, II K 850/17 Sądu Rejonowego w Szamotułach, informacji dotyczących obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych ww. spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 20-33, 36-41, 68, 70, 83, 90-96, 106-108, 119-126, 129-130, 136, 147, 173, 176-177, 178;
- opinii o skazanym Dyrektora AŚ w S. wraz z danymi z (...) o orzeczeniach i osadzeniach oraz opinii Dyrektora Zakładu Karnego w G. – k. 47-49, 115;
- danych osobopoznawczych, danych o karalności, wywiadów środowiskowych, opinii zawartych w aktach głównych i wykonawczych spraw: II K 505/11, II K 480/12, II K 69/15, III K 72/17, II K 482/15, II K 850/17; II Ko 249/18; w aktach pierwotnej sygn.. III K 144/18 k. 2-3
- danych o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 72-73;
- wniosku obrońcy skazanego - k. 4-8.
- danych z NOE SAD k. 14-16, 85, 161, 166-167, 175
- umowy o pracę k. 8,
- opinii psychologicznej k. 10-11
- wyjaśnień skazanego złożonych na rozprawie k. 180-181, 182.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 - 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 141-142).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r. mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego D. W., ponieważ wyroki skazujące w sprawach o sygn. akt III K 72/17, II K 482/15 oraz II K 850/17 zapadły już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r. Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego D. W.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie D. W.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art.

85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.), a mianowicie **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich** i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu; czy też według art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.), **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89, **w całości lub w części kary lub kary łączne** za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.).

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego D. W. in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miała natomiast znaczenia regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., a to z tego powodu, że ten warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad nie dotyczył in concreto skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, która miała wpływ na decyzję Sądu, która w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawa jest względniejsza dla skazanego, jeżeli chodzi o zasady orzekania kary łącznej, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że obecnie podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – kary łączne. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, aktualnym na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015r., brak było podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z uwzględnieniem granic zakreślonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni zgadza się, jeżeli chodzi o regulacje obowiązujące przed zmianami, które weszły w życie 1 lipca 2015r, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie – „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa” przesądzało, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczały odpowiednio – najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa. Nie było natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio orzeczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14). Uwzględniając treść art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie, zestawiając daty popełnienia czynów przypisanych skazanemu D. W. w sprawach II K 505/11, II K 480/12, II K 69/15 oraz daty wydania wyroków w tych sprawach, objętych postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, przy przyjęciu za punkt wyjścia jako chronologicznie pierwszego - według zasad wynikających z przepisów art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. - wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 27 października 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 505/11, jest oczywiste, że w stosunku do skazanego nie zachodziłyby warunki do orzeczenia jednej kary łącznej, a tym samym wydania wyroku łącznego, obejmującego trzy wymienione skazania, skoro przestępstwo osądzone w sprawie o sygn. akt II K 480/12 zostało popełnione już po wydaniu pierwszego chronologicznie wyroku, a więc w sprawie II K 505/11, czyli po 27 października 2011r., z kolei przestępstwo osądzone w sprawie o sygn. akt II K 69/15 zostało popełnione po wydaniu wyroku w sprawie II K 480/12, tj. po 4 października 2012r. i tym samym już po wydaniu

pierwszego chronologicznie wyroku w sprawie II K 505/11. Nadto zaznaczyć należy, iż niezależnie od powyższego, kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem w sprawie II K 480/12 z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie mogła zostać połączona w wyroku łącznym, czy to według przepisów obowiązujących do 30.06.2015r., czy to według przepisów obowiązujących od 1.07.2015r., bo choć nadal figuruje to skazanie w informacji z Krajowego Rejestru Karnego jako niezatarte, mimo, iż upłynął już okres próby i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby i nie zarządzono wykonania tej kar pozbawienia wolności we wskazanym okresie, to obecnie - w związku z brzmieniem przepisów art. 76 § 1 i 1b k.k. oraz art. 108 k.k. - skazanie to nie jest zatarte z uwagi na kolejne skazania w sprawach opisanych wyżej w punktach od III do VI. W tym miejscu wskazać należy, że przed nowelizacją kodeksu karnego z dnia 1 lipca 2015 roku w doktrynie dominowało zapatrywanie, iż art. 76 § 1 k.k. stanowi *lex specialis* do art. 108 k.k. Oznaczało to, że zasada jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań sformułowana w art. 108 k.k., nie miała zastosowania do przypadku skazania z warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Wobec zmiany przepisów w tym względzie, obecnie nie byłoby możliwe połączenie w wyroku łącznym kary wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie II K 480/12, nawet gdyby zostały spełnione formalne warunki z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., ponieważ kara ta formalnie niezatarta, nie podlega już wykonaniu i nie było możliwe jej łączenie, niezależnie od prognozowanej do orzeczenia kary łącznej, ponieważ nie zarządzono jej wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie. Kolejnym „pierwszym” wyrokiem orzeczonym wobec D. W. był wyrok Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 69/15. Analiza daty wydania tego wyroku, dat czynów objętych tymże wyrokiem pozwoliła na ustalenie, iż przestępstwa te pozostają w realnym zbiegu z przestępstwami objętymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 28 lipca 2017 roku w sprawie II K 482/15, które stały popełnione przed wydaniem wyroku w sprawie II K 69/15. Sąd byłby zatem uprawniony do orzeczenia kary łącznej zamiast kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyrokami w granicach od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 2 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wyrokami w sprawach II K 69/15 oraz II K 482/15). Połączeniu nie podlegałyby jednak z tymi karami kary orzeczone wyrokami wydanymi w sprawach III K 72/17 oraz II K 850/17, gdyż czyny osądzone tymi wyrokami zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie II K 69/15. Nie podlegałyby także łączeniu według przepisów obowiązujących do 30.06.2015r. kara pozbawienia wolności wymierzona w sprawie III K 72/17 albowiem w sprawie II K 850/15 nie orzeczono kary pozbawienia wolności. Reasumując, zastosowanie wobec skazanego D. W. w niniejszej sprawie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., powodowałoby zatem możliwość wymierzenia wyroku łącznego jedynie co do kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami w sprawach II K 69/15 i II 482/15 oraz co do kar grzywny orzeczonych w sprawach III K 72/17 i II K 850/17.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego D. W. według zasad obowiązujących obecnie, czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., uwzględniając nowelizację Kodeksu karnego obowiązującą od 15 kwietnia 2016r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za ww. przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego D. W. kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 28 lipca 2017 roku w sprawie sygn. akt II K 428/15 (koniec wykonania tej kary łącznej przypada na dzień 6 lipca 2019 roku) oraz niewykonane kary: 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 69/15 (prawomocnie zarządzono jej wykonanie postanowieniem z dnia 14 czerwca 2018 roku o sygn. II Ko 249/18 Sądu Rejonowego w Obornikach), jak również kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 72/17, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 204/17, możliwe było połączenie tych jednorodzących kar pozbawienia wolności jednostkowych

i łącznych za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych wyżej w pkt III (sygn. II K 69/15), IV (sygn. III K 72/17) oraz V (sygn. akt II K 482/15), przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym były wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary jednostkowe oraz kara łączna za ww. przestępstwa. Sąd był zatem uprawniony do orzeczenia kary łącznej zamiast kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonych wskazanymi wyrokami w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar podlegających łączeniu) do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wyrokami w sprawach II K 69/15, III K 72/17 oraz II K 482/15).

Jednocześnie wskazać należy, że połączeniu nie podlegały z karami orzeczonych wyrokami w sprawach II K 69/15, III K 72/17 oraz II K 482/15 kara jednostkowa 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II K 505/11, opisana wyżej w pkt I oraz kara jednostkowa 1 roku pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II K 480/12, opisana w pkt II, albowiem obie te kary zostały wykonane i w świetle przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 roku nie mogły stanowić podstawy wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności (art. 85 § 2 k.k.). Powyższe wskazuje, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona w sprawie II K 480/12, opisana wyżej w punkcie II, nie jest formalnie zatarta, choć nie podlega wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k., ponieważ nie jest możliwe zarządzenie jej wykonania, a co stanowi warunek negatywny do połączenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karami pozbawienia wolności wymierzonymi w sprawie II K 69/15, III K 72/17 i II K 482/15. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona w sprawie II K 480/12, której nie zarządzono do wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie, jako kara niepodlegająca wykonaniu, nie podlega połączeniu (w myśl zasady z art. 89 § 1b k.k. tj. po przeliczeniu, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania) z karami podlegającymi wykonaniu orzeczonymi w sprawach II K 69/15, III K 72/17 i II K 482/15. Konieczne zatem było na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 572 k.p.k. umorzenie postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar orzeczonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach I i II, gdyż w tym zakresie brak warunków do wydania wyroku łącznego (kary zostały wykonane w całości). Powyższe stanowisko znajduje również oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017r. IV KK 483/16 (Legalis nr 1625027), zgodnie z którym „jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później, niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie sąd I instancji nie jest uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okres próby zakończył swój bieg i jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządzono wykonania tej kary”. Z kolei w wyroku z dnia 21 marca 2017r. w sprawie o sygn. III KK 72/17, Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 85 § 2 k.k. chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie także o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszony, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka kara, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została w całości wykonana, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. W takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu” (Legalis nr 1587070). Podobnie orzekł również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 2017r. w sprawie sygn. IV KK 363/16. Stanowisko Sądu w zakresie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie sygn. II K 480//12, znajduje także oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017r. w sprawie o sygn. IV KK 189/17, a w którym stwierdzono, iż „orzeczeniu bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności stoi na przeszkodzie zatarcie jednostkowej kary pozbawienia wolności mającej charakter względny – a więc zdarzenia z art. 76 § 1 k.k. W takiej bowiem sytuacji kara pozbawienia wolności, która została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłaby wykonywana w ramach wyroku łącznego, jak faktycznie

kara o charakterze bezwzględnym, chociaż upłynął okres próby i 6 kolejnych miesięcy. Art. 76 § 1 k.k. jednoznacznie na takie postąpienie nie pozwala” (Legalis nr 1665663).

Analiza przepisów dotyczących zasad orzekania kary łącznej, obowiązujących od 1 lipca 2015 roku, pozwoliła również na ustalenie, iż połączeniu podlegały także jednostkowe kary grzywny wymierzone wobec skazanego D. W. wyrokami w sprawach III K 72/17 (opisanym w pkt IV) oraz II K 850/17 (opisanym w pkt VI), albowiem te kary grzywny nie zostały do tej pory wykonane w całości przez skazanego (k. 176 – 177 akt). Tym samym Sąd był uprawniony do orzeczenia kary łącznej grzywny zamiast kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyrokami w granicach od 200 stawek dziennych (najwyższa kara jednostkowa, wymierzona w sprawie II K 850/17) do 350 stawek dziennych (suma kar jednostkowych wymierzonych wyrokami w sprawach III K 72/17 oraz II K 850/17).

Porównując zatem brzmienie przepisów obowiązujących zarówno przed, jak i po dniu 1 lipca 2015 r., bezwzględnie korzystniejsze dla skazanego jest orzeczenie kary łącznej na podstawie przepisów aktualnie obowiązujących, w szczególności z uwagi na ilość wyroków podlegających połączeniu wedle przepisów „nowych”. Nadto, mając na uwadze odstęp czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami zabronionymi popełnionymi przez skazanego, a także odmiennosc naruszonych przestępstwami dóbr prawnych, należało przyjąć, iż orzeczenie wobec D. W. kary łącznej w wyroku łącznym przy zastosowaniu przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. byłoby dużo mniej korzystne od zastosowania przepisów aktualnie obowiązujących w tym zakresie. Ponadto, warto podkreślić, iż wedle przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 roku łączeniu podlega również niw wykonana w całości kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec D. W. w sprawie III K 72/17, co na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku byłoby niemożliwe, jak również zaistniała możliwość połączenia wymierzonych skazanemu kar grzywny orzeczonych w sprawach III K 72/17 oraz II K 850/17.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd w niniejszej sprawie, orzekając karę łączną w wyroku łącznym wobec D. W., zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku jako korzystniejsze dla skazanego.

W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przed wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo –

podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach sygn. akt II K 69/15, III K 72/17 oraz II K 482/15 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (dotyczyły bowiem przestępstw penalizowanych na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa przeciwko mieniu), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności, jednocześnie przemawiając za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji. Ponadto, pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami pozbawienia wolności orzeczonymi w sprawach podlegających łączeniu tj. II K 69/15, III K 72/17 oraz II K 482/15 nie zachodziła bliskość czasowa, albowiem zostały popełnione na przestrzeni czasu od 13 maja 2014 roku do 19 kwietnia 2016 roku. Brak zbieżności czasowej także przemawiał za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji, bliżej kumulacji, co znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego D. W. w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 i § 4 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar do sumy łączonych kar).

W odniesieniu zaś do związków zachodzących pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami objętymi karą łączną grzywny wymierzoną w pkt 4 części rozstrzygającej wyroku, tj. przestępstwami osądzonymi w sprawach III K 72/17 oraz II K 850/17, wskazać należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw jest tożsamy, albowiem dotyczą one przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co stanowiło przesłankę zastosowania zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej grzywny i ustalaniu ilości stawek dziennych łącznej kary grzywny, mimo, że przestępstwa te zostały popełnione na przestrzeni od stycznia 2016 roku do 31 maja 2017 roku.

Przypomnieć należy, iż wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlega już poprzednio orzeczona kara łączna, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kar wymierzonych w wyrokach jednostkowych) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego zważyć należy, iż skazany D. W. przebywał w warunkach izolacji więziennej po raz pierwszy i jak wynika z opinii o skazanym wydanych przez dyrektorów jednostek penitencjarnych, w których skazany ostatnio odbywał karę, obecną prognozę kryminologiczną wobec skazanego można uznać za względnie pozytywną. Zachowanie skazanego w warunkach więziennych było bowiem poprawne, choć krytycyzm skazanego odnośnie czynów osądzonych prawomocnymi wyrokami, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, budzi wątpliwości. Sam skazany na rozprawie przyznał, że nie potrafił wykorzystać właściwie dobrodziejstwa odbywania kary w warunkach wolnościowych w systemie dozoru elektronicznego, dopuszczając się kolejnych przestępstw. Powyższe wskazuje na fakt wolnego postępu procesu resocjalizacyjnego, przy czym rezultaty tego procesu zależą też będą od wyników terapii, jaką skazany obecnie odbywa, korzystając z przerwy w odbywaniu kar pozbawiania wolności na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 października 2016 roku.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji - bliżej zasady kumulacji - odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k. karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, łącząc karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego Obornikach w sprawie o sygn. akt II K 69/15 (opisanym wyżej w pkt III), karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 72/17 (opisanym wyżej w pkt IV) oraz karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie o sygn. akt II K 482/15 (opisanym wyżej w pkt V). Pokreślić należy, iż tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nadzwyczajnie surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa w niniejszej sprawie oscyłowała w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei w pkt 4 części rozstrzygającej wyroku Sąd, na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k., stosując zasadę absorpcji, wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 (dwadzieścia) złotych, łącząc karę grzywny orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 72/17 (opisanym wyżej w pkt IV) oraz karę grzywny orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie o sygn. akt II K 850/17 (opisanym wyżej w pkt VI). Wymierzonej kary łącznej grzywny z całą pewnością nie można traktować jako nadmiernie surowej, albowiem Sąd był uprawniony do wymierzenia kary łącznej grzywny w granicach od 200 do 350 stawek dziennych, zaś wysokość jednej stawki dziennej nie mogła być wyższa niż 40 złotych, zgodnie z art. 86 § 2 k.k.

Reasumując, kary łączne pozbawienia wolności i grzywny, wymierzone skazanemu D. W. w pkt 1 i 4 wyroku, należy uznać za sprawiedliwe i adekwatne wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowanie kar łącznych czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając takie kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczone w tym wyroku kary łączne i związane z nimi dolegliwości nie przekraczają stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, pozwolą na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą. Orzekając karę łączną grzywny Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa, a także uwzględniając sytuację materialną skazanego, kształtując wysokość stawki dziennej w myśl art. 33 § 3 k.k. Zważyć bowiem należy, iż skazany pracował przed rozpoczęciem

odbywania kary, również obecnie w czasie przerwy w odbywaniu kary podjął zatrudnienie, a dochody, jakie z tego tytułu osiągnął, czy też osiągnie, zdaniem Sądu pozwolą skazanemu wywiązać się z zobowiązań finansowych nałożonych niniejszym wyrokiem łącznym. Nadto nic nie stoi na przeszkodzie, aby skazany podjął zatrudnieniu odpłatne w warunkach zakładu karnego po zakończeniu przerwy w karze.

W związku z orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd w pkt 2 części rozstrzygającej wyroku na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 72/17, tj. od dnia 19 kwietnia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, a także okres odbytej dotąd kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 482/15 tj. od dnia 07 maja 2018 roku do dnia 16 października 2018r., zaś w związku z orzeczeniem kary łącznej grzywny, w pkt 5 części rozstrzygającej wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu wykonaną w części karę grzywny w sprawie o sygn. akt III K 72/17, tj. w zakresie uiszczonych 58 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda stawka, uznając tym samym za wykonaną karę łączną grzywny orzeczoną w pkt 4 w zakresie 116 (stu szesnastu) stawek dziennych.

Natomiast na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 i 4 części rozstrzygającej wyroku - w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym – Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego, Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 a contrario k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego D. W. w pozostałym zakresie. Odnośnie braku warunków do wydania wyroku łącznego w zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 480/12, której nie zarządzono, Sąd wypowiedział się już, natomiast kara pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 505/11 została wykonana w całości, a zatem zgodnie z art. 85 § 2 k.k. nie podlega łączeniu, podobnie, jak wykonana w całości kara grzywny orzeczonej w sprawie II K 69/15.

W wyroku ponadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy - obrońcy skazanego;
3. proszę przedłożyć apelacją albo za 14 dni.

P., dnia 17 grudnia 2018 roku SSO Dorota Biernikowicz